

KIM DZONG IL

*Urzeczywistnimy zjednoczenie
Ojczyzny w sposób
samodzielny i pokojowy na
podstawie Wielkiej
Konsolidacji całego narodu*

Niedawno obchodziliśmy uroczyste 5-tą rocznicę opublikowania 10-punktowego Programu Wielkiej Konsolidacji całego narodu na rzecz zjednoczenia Ojczyzny. W niedługim czasie minie właśnie 50 lat od dnia historycznej Wspólnej Narady Przedstawicieli Partii Politycznych i Organizacji Społecznych Północnej i Południowej Korei.

Wspólna Narada Północy i Południa, przeprowadzona w kwietniu 37 roku Dżucze (1948 r.) w Phenianie z osobistej inicjatywy Wielkiego Wodza Towarzysza Kim Ir Sena i pod jego przewodnictwem, miała charakter historycznego Narodowego Forum, którego celem było osiągnięcie wielkiej konsolidacji narodu pod sztandarem jedności i patriotyzmu oraz położenie kresu kryzysowej sytuacji, w jakiej znalazły się losy kraju i narodu.

Wielki Towarzysz Kim Ir Sen zwołał tę Naradę akurat w momencie, gdy krajowi zagroziło niebezpieczeństwo uwiecznienia rozbitcia narodu na skutek podejmowanych przez imperialistów amerykańskich i ich sługusów prób powołania do życia w Korei Płd. „separatystycznego rządu przy pomocy separatystycznych wyborów”. Była to jego nieprzemijająca zasługa w świętej walce o ścisłe zespolenie wszystkich sił patriotycznych rozlicznych partii, ugrupowań i warstw ludności Północy i Południa oraz o osiągnięcie suwerenności, niepodległości i zjednoczenia Ojczyzny.

Wielkie forum narodowe odbywało się w niezwykle złożonej sytuacji politycznej w pierwszych latach po wyzwoleniu kraju. Wzięli w nim udział przedstawiciele niemal wszystkich partii politycznych, organizacji społecznych. Korei Płd., nawet twardogłowi antykomunistyczni nacjonałiści, z wyjątkiem znikomej garstki zdrajców narodowych. Na Forum osiągnięto jedność poglądów i zdecydowano o rozwinięciu ogólnonarodowej walki na rzecz zjednoczenia.

Był to wspaniały sukces wypracowanej przez Towarzysza Kim Ir Sena linii na samodzielne zjednoczenie Ojczyzny oraz idei wielkiej konsolidacji narodowej. Było to zarazem pierwsze historyczne zwycięstwo sił patriotycznych, występujących na rzecz zjednoczenia kraju. Kwietniowa Wspólna Narada Północy i Południa dobitnie pokazała, że komuniści, nacjonaści, różnorodne siły polityczne Północy i Południa, rozmaite warstwy i grupy ludności — nie bacząc na różnice w ideologii i w ideałach, w przekonaniach politycznych, czy w przynależności wyznaniowej — w całej pełni mogą wzajemnie ze sobą zespolic się i jednoczyć w walce w imię ogólnonarodowej sprawy: Północ i Południe mogą w sposób samodzielny i pokojowy osiągnąć zjednoczenie Ojczyzny, jeśli doprowadzą do zgody i konsolidacji całego narodu. Narada, zwołana dzięki ogromnym osobistym wysiłkom Towarzysza Kim Ir Sena oraz pod jego przewodnictwem, stała się wydarzeniem o wręcz nieprzemijającym znaczeniu. Zapisała się na kartach historii, jako Forum patriotów, które wyraziście potwierdziło wspaniałą zwartość naszego narodu. Dziś, w przededniu 50 rocznicy Wspólnej Narady, jej doświadczenia i osiągnięcia stają się nowym impulsem dla dążeń wszystkich Koreańczyków na Północy, Południu oraz poza granicami do umacniania narodowej jedności do zjednoczenia Ojczyzny. Zarazem pomnażają one ich entuzjazm, pewność siebie i śmiałość.

Już dawno Wielki Wódz Towarzysz Kim Ir Sen na podstawie idei Dżucze naświetlił w sposób nowatorski kwestię narodową, wypracował oryginalne idee wielkiej konsolidacji narodowej i z pełnym powodzeniem, ucieleśniając je w całym historycznym procesie walki o odrodzenie Ojczyzny, o budownictwo odnowionej Ojczyzny i o zjednoczenie Ojczyzny, ukazał ją w najbardziej przejrzysty sposób, jako przykład wielkiej konsolidacji narodu.

Istota idei Towarzysza Kim Ir Sena wielkiej konsolidacji narodowej tkwi w tym, że w celu urzeczywistnienia i zachowania samodzielności narodowej wszystkie

klasy, wszystkie warstwy ludności, bez względu na dzielące je różnice w dziedzinie ideologii i w ideałach, w poglądach politycznych i w dziedzinie wyznaniowej, bez względu na ich cenzus majątkowy i pozycję społeczną powinny wzajemnie ściśle zespolić się, stawiając na pierwszym planie wymogi i interesy ogólnonarodowe.

Idee Dżucze, jako pierwsze w sposób naukowy dały jednoznaczne i pełne uzasadnienie i wyjaśnienie prawidłowości rozwoju narodu oraz podstawy jedności narodowej. Kraj i naród — to fundamentalny początek życia ludzi, to podstawowa sfera, w której rozgrywają się ich losy. Ludzie żyją i rozstrzygają o swoich losach w ramach narodowo-państwowych, —naturalnie — losy ich są nierozzerwalnie związane z losami narodu. Sprawą podstawową w rozwiązywaniu losów narodu jest kwestia zachowania i urzeczywistnienia jego samodzielności. W oderwaniu od kraju i narodu nikt niczego nie może rozwiązać: bez samodzielności narodowej żadna klasa, żadna warstwa czy grupa narodowa nie może w sposób prawidłowy rozstrzygać o swoim losie. Każdy naród ma swój własny, uformowany w wyniku uwarunkowań historycznych i właściwy tylko jemu określony charakter narodowy i naród taki kieruje się swymi własnymi ogólnonarodowymi priorytetami i interesami, które stawiane są ponad wszelkie klasowe czy grupowe różnice. Oryginalne cechy i wspólne interesy narodu stanowią fundament jedności narodowej, co pozwala na zacieśnianie wzajemnych więzi i jednoczenie różnorodnych klas i warstw narodowych na bazie szeroko pojmowanych zasad. Idee Towarzysza Kim Ir Sena wielkiej konsolidacji narodowej, będące wyrazem zastosowania Idei Dżucze w praktycznym działaniu przy rozwiązywaniu kwestii narodowej, wyraziście ucieleśniają w sobie ideały samodzielności narodowej, gorącej miłości do Ojczyzny i narodu oraz jednoczenie narodu na szerokiej platformie.

Aktualność problematyki jedności narodowej niepomiaralnie nabrała na znaczeniu w warunkach naszej narodowej specyfiki i szczególnych cech, charakteryzujących rozwój historii naszego kraju. Naród nasz, jako jedyny naród, mający swą wielowiekową historię i kulturę, silny jest wysokim duchem miłości do Ojczyzny, do współrodaków i do sprawy jedności. Jednakże w przeszłości naród nasz zmuszony był przejść przez doświadczenia gorzkiego zniewolenia, w warunkach którego pozbawiony został ojczystego kraju. Doszło do tego z winy zgniłych, nieudolnych miernot — ówczesnych rządców feudalnych, w efekcie panoszących się grupowych animozji, postaw służalczości i sprzedajności. Później, również ruch nacjonalistyczny i ruch komunistyczny wczesnego okresu doznały klęsk w wyniku wystąpienia zjawiska frakcyjności i postaw hołdowniczych w stosunku do wielkich krajów. Idee Towarzysza Kim Ir Sena wielkiej konsolidacji narodowej — to idee o ogromnej doniosłości. Rozświełają one najbardziej prawidłową drogę, wiodącą do tego, by chronić i doskonalić wszystkie nasze najlepsze cechy narodowe, położyć kres niesławnym stronom historii tragedii narodowej i osiągnąć suwerenność, niepodległość kraju oraz rozwój i rozkwit narodu.

Poważany Towarzysz Kim Ir Sen — twórca wielkiej Idei Dżucze, będący ucieleśnieniem gorącej miłości Ojczyzny i narodu, ucieleśnieniem wspaniałej wielkoduszności, obdarzony zniewalającym urokiem osobistym, rozpracował na fundamencie Idei Dżucze idee wielkiej konsolidacji narodowej i tym samym dał naszemu narodowi potężny ideo-wo-duchowy oręż, umożliwiający mu osiągnięcie wielkiej konsolidacji i w sposób samodzielny rozwiązanie losów kraju i narodu. Idee wielkiej konsolidacji narodowej, oparte na zasadach Dżucze — to oryginalne idee. W sposób nowatorski, wszechstronnie i dogłębnie oświetlają zarówno kwestię narodową, jak i problem jedności narodowej. Są one odzwierciedleniem podstawowych nakazów naszych czasów, kiedy wszystkie uciskane narody, narody wszystkich krajów zostały wyzwolone, stały się

niezawisłe i zmierzają do samodzielności. Te wielkie idee wskazują prawidłowy kurs i sztandar walki o triumf sprawy antyimperializmu i niezawisłości. To, że Poważany Wódz rozpracował na podstawie zasad Dżucze teorię narodu i idee wielkiej konsolidacji całego narodu na nowym, naukowym fundamencie, naświetlając kwestie narodową i problemy jedności narodowej, jest jednym z największych jego ideowo-teoretycznych osiągnięć, jest zasługą o ogromnej doniosłości w dziele przekształcania całego świata w świat niezawisły oraz urzeczywistniania sprawy samodzielności ludzkości.

Wielki Wódz Towarzysz Kim Ir Sen nie tylko rozpracował idee wielkiej konsolidacji narodowej na podstawie zasad Dżucze, ale także przez całe życie nie szczędził swych niestrudzonych wysiłków na rzecz osiągnięcia jedności naszego narodu.

W okresie antyjapońskiej walki rewolucyjnej zepolił on patriotyczne siły rozlicznych warstw ludności pod sztandarem antyjapońskiej walki i poprowadził walkę narodowo-wyzwoleńczą do ostatecznego zwycięstwa. Powołana w owych latach do życia Liga Odrodzenia Ojczyzny była organizacją jednolitego antyjapońskiego frontu narodowego, skupiającą komunistów i nacjonalistów, robotników, chłopów, inteligencje, uczącą się młodzież, a nawet obdarzoną wrażliwym sumieniem część duchowieństwa różnych wyznań i kapitalistów, szerokie patriotyczne siły. Organizacja ta zapuściła swoje głębokie korzenie na rozległych obszarach kraju i poza jego granicami. W toku świętej walki, prowadzonej pod przywództwem Towarzysza Kim Ir Sena o powszechną mobilizację wszystkich antyjapońskich patriotycznych sił i o odrodzenie Ojczyzny, zgromadzone zostało bogate doświadczenie w dziedzinie budowania jedności narodu i stworzone zostały bezcenne tradycje.

Po wyzwoleniu kraju Towarzysz Kim Ir Sen wysunął hasło: Niech cały naród zjednoczy się! Niech każdy wnosi swój wkład w dzieło budowy odnowionej

Ojczyzny. Ci, którzy mają siły — własnym wysiłkiem swych rąk. Ci, którzy władają talentami wiedzy — własną wiedzą. Ci, którzy dysponują pieniędzmi — niech służą swoimi pieniędzmi. Wezwał on rozliczne warstwy ludności, kochające Ojczyznę i naród, aby zgodnie i jednomyślnie przystąpiły do budownictwa demokratycznego, suwerennego i niezależnego państwa.

W wyniku rozczłonkowania terytorium kraju i rozbicia narodu, problem wielkiej konsolidacji całego narodu stał się najpoważniejszym i najbardziej aktualnym zagadnieniem, związanym z życiem i losami kraju i narodu. Już od pierwszych dni po podziale kraju Towarzysz Kim Ir Sen, dając dowód swej daleko wzroczności i mądrości, poprowadził walkę o realizację idei wielkiej konsolidacji narodu pod sztandarem zjednoczenia Ojczyzny, Nieustannie rozszerzał i rozwijał ruch na rzecz zjednoczenia Ojczyzny, nadając mu charakter ruchu ogólnonarodowego. Otworzył drogi do dialogu i rozmów między Północą a Południem, które znajdowały się w stanie wzajemnego wyobcowania, i wysunął trzy zasady zjednoczenia Ojczyzny: samodzielności, pokojowego zjednoczenia i wielkiej konsolidacji narodowej, co stanowiło trwałą podstawę dla osiągnięcia narodowej jedności i zjednoczenia Ojczyzny. Prowadził on tym samym rozliczne warstwy społeczne współrodaków, żyjących na Północy, Południu i za granicą, po drodze patriotyzmu — drodze jedności narodowej i zjednoczenia Ojczyzny.

Opublikowany przez niego w ostatnich latach życia „10-punktowy Program Wielkiej Konsolidacji całego narodu na rzecz Zjednoczenia Ojczyzny” jest owocem jego rozmyślań, praktycznego doświadczenia i encyklopedycznym dokumentem na temat wielkiej konsolidacji narodowej, mającym nieśmiertelne znaczenie. W programie tym zostały w sposób jasny zdefiniowane podstawowe pryncypia i fundament ideałów, na których oprzeć się powinna wielka konsolidacja narodu, a także konkretne zadania i drogi jej urzeczywistnienia.

Idee Wielce Szanowanego Wodza Towarzysza Kim Ir Sena w sprawie wielkiej konsolidacji narodowej, wymieniony tu 10-punktowy Program, zgromadzone przezeń najcenniejsze doświadczenia w dziele budowania jedności narodowej, jego dokonania — wszystko to tworzy największe wartości naszej Ojczyzny i naszego narodu, stanowi trwały fundament wielkiej konsolidacji narodowej całego narodu i zjednoczenia Ojczyzny. Chroniąc i konsekwentnie dziedzicząc jego wielkie idee jedności narodowej, jego zasługi, przebogate doświadczenia i tradycje, musimy osiągnąć wielką konsolidację całego narodu i musimy za życia jeszcze naszego pokolenia dopiąć celu, jakim jest zjednoczenie Ojczyzny. Takie jest nasze niezłomne postanowienie i nasza niezłomna wola.

W oparciu o idee Towarzysza Kim Ir Sena w sprawie wielkiej konsolidacji narodu i 10-punktowy Program Wielkiej Konsolidacji całego narodu powinniśmy prowadzić aktywną walkę w imię zespolenia i zjednoczenia wszystkich współrodaków na Północy, Południu i za granicą po to, by osiągnąć wspólnymi siłami całego narodu nasz cel, jakim jest samodzielne i pokojowe zjednoczenie Ojczyzny.

Podmiotem dzieła zjednoczenia Ojczyzny jest nasz naród. Dzieło zjednoczenia Ojczyzny stawia przed nami cel: ponowne zespolenie więzi krwi narodu, rozdzielonego na Północ i Południe oraz urzeczywistnienie jedności narodowej. Bez zgody Północy i Południa, bez wielkiej konsolidacji narodu nie do pomyślenia jest samodzielne i pokojowe zjednoczenie Ojczyzny. Wielka konsolidacja całego narodu — to w rzeczy samej właśnie zjednoczenie Ojczyzny.

Dzisiaj problem wielkiej konsolidacji naszego narodu i zjednoczenia Ojczyzny staje się jeszcze bardziej aktualny, jak nigdy dotąd. Właśnie teraz, wychodząc z

oceny wewnętrznych i zewnętrznych uwarunkowań kraju, a także kierując się podstawowymi interesami naszego narodu i biorąc pod uwagę główne trendy naszej epoki, należy stwierdzić, że nastał czas osiągnięcia wielkiej konsolidacji całego narodu, ratowania losów kraju i narodu oraz wyraźnego, jednoznacznego zademonstrowania godności i honoru jednolitej, ponownie zjednoczonej Ojczyzny, jednolitego narodu.

Położyć kres przedłużającej się już od przeszło pół wieku tragedii rozbitcia terytorium kraju i podziału narodu, doprowadzić do jedności narodu i zjednoczenia Ojczyzny — to życiowy imperatyw, realizacja którego jest niecierpiącym dalszej zwłoki najdonioślejszym zadaniem narodu. Im dłużej utrzymuje się rozbitcie, tym więcej nieszczęść i cierpień spada na nasz naród, tym poważniejsze staje się niebezpieczeństwo zatracenia właściwego naszemu narodowi charakteru. A do tego jeszcze spotęgowanie się nieufności i konfrontacyjności między Północą a Południem przerodzić się może w katastrofę narodową. W chwili obecnej siły zewnętrzne, które nie życzą sobie zjednoczenia Korei, podjudzają Północ i Południe do konfrontacji i przewrotnie usiłują łowić ryby w mętnej wodzie. Pod szyldem „globalizacji” imperialiści wszędzie i coraz bardziej nasilają działania, których celem jest ustanowienie ich panowania nad światem. Jeśli w obecnej poważnej i złożonej sytuacji nasz kraj, rozbitý na Północ i Południe, tkwić będzie w dalszym ciągu w stanie konfrontacji, to naród nasz nie będzie w stanie wyzwolić się z jarzma panowania i upodlenia ze strony sił zewnętrznych, ponownie stanie się on ofiarą ich gry i nie będzie wówczas dlań możliwości ucieczki przed losem kolonialnego zniewolenia. Nikomu, kto przepełniony jest duchem narodu koreańskiego, nie wolno odwracać się plecami do sprawy jedności narodu i zjednoczenia Ojczyzny. Odwracanie się od problematyki zjednoczenia Ojczyzny i odkładanie tej sprawy na dalszy plan jest przyczynianiem się do umocnienia i uwiecznienia rozbitcia kraju. Naród nasz powinien, i będzie konsekwentnie urzeczywistniać

wielkie dzieło zjednoczenia Ojczyzny, Przewycięzając wszystkie przeszkody i trudności, piętrzące się na tej drodze osiągnie jak najszybciej wielką konsolidację narodu.

Na Północy i Południu Korei tkwią na pozycjach wzajemnej konfrontacji nie dwa różne narody. Tam żyje jeden i ten sam naród na swojej rodzinnej, ojczystej ziemi. Naród ten został podzielony w sposób sztuczny przez obce mu siły zewnętrzne. Naród koreański jest jeden. Zespala ją go tysiącletnie więzi krwi, jedyny wspólny język, jedna, ta sama ziemia ojczysta. Koreańczycy, gdziekolwiek żyją — na Północy, czy na Południu lub poza granicami kraju, wszyscy, bez wyjątku należą do jednego narodu. W ich żyłach płynie krew narodu koreańskiego, żyje w nich koreańska dusza, związani są oni nierozzerwalną wspólnotą interesów narodowych, swą psychiką i swymi uczuciami. Nie ma siły, której udałoby się uwiecznić rozdwojenie jednego koreańskiego narodu, który ukształtował się i rozwinął na przestrzeni swej wielowiekowej historii. Nikomu nie uda się zniszczyć naszego narodu i tożsamości naszego narodu.

Obecny stan rozbicia naszego narodu na Północ i Południe — to perypetie przejściowe i tragedia naszej liczącej pięć tysięcy lat historii. Podzielony przez siły zewnętrzne naród nasz stanie się ponownie jednym, zjednoczonym narodem. Taki jest nieuchronny proces dziejowy. Takie są prawidłowe wymogi rozwoju narodów.

W minionych latach podczas okupacji naszego kraju japońscy imperialiści usiłowali za wszelką ceną zniszczyć nasz naród, uciekając się do najsroższych metod sprawowania swych kolonialnych rządów. Jednakże rewolucjoniści i wszyscy ożywieni duchem patriotyzmu ludzie Korei stanęli do krwawej walki o zbawienie Ojczyzny i narodu. Rozgromili w końcu japoński imperializm i

odzyskali utraconą Ojczyznę. W Korei Płd. jednak japońskich imperialistów zastąpili i zaczęli się szarogęsić imperialiści USA. Depcząc suwerenność naszego narodu, z zaciekłością usiłowali oni i nadal usiłują utrzymać nasz naród w rozbiciu. Wszelako w Koreańczykach, mieszkających w Korei Płd. niezmiennie żywa jest wciąż dusza narodu. Szerokie masy ludowe Korei Płd., a przede wszystkim ucząca się młodzież nie zaprzestają swej mężnej walki przeciwko panowaniu sił zewnętrznych i przeciwko zdradzie, uprawianej przez sprzedajnych południowo-koreańskich rządców. Ta walka jest wyrazem sprawiedliwego gniewu narodowego naszych południowo-koreańskich współbraci, stawiających opór wobec narzuconego im ucisku i poniżenia. W postawie takiej wyraża się niezłomność i niezachwiana wola naszego narodu.

Z każdym dniem narasta dążenie całego narodu do zjednoczenia kraju. Wola i dążenie naszego narodu do zjednoczenia Ojczyzny wspólnymi, skonsolidowanymi siłami są niepowstrzymane i niezwyciężone. Powinniśmy z optymizmem i nieugiętą wiarą w zwycięstwo, z jeszcze większym uporem wytrwale walczyć o wielką konsolidację całego narodu, o samodzielne i pokojowe zjednoczenie Ojczyzny.

Wielka konsolidacja narodu winna opierać się przede wszystkim na pryncypiach samodzielności narodowej.

Samodzielność narodu — to czynnik o żywotnym znaczeniu dla jego istnienia. Ochrona samodzielności narodu — to podstawowa gwarancja jego bytu i rozwoju. Pryncypium suwerenności narodowej pozwala bronić narodowych praw i interesów, samodzielnie rozstrzygać o losach narodu zgodnie z jego wolą i jego wymaganiami, w nieskrępowany sposób realizować swoje suwerenne prawa na arenie międzynarodowej oraz rozwijać kontakty zewnętrzne w oparciu o zasady pełnej równości i wzajemnych korzyści. Samodzielność narodu — to

źródło jego godności i honoru, nieugiętej woli i siły jego ducha. Jeśli naród utraci swoją samodzielność i nie jest w stanie zrzucić z siebie jarzma panowania i zniewolenia, narzuconego przez siły zewnętrzne, to deptane będą jego prawa i interesy, hańbiony i bezczeszczony będzie jego narodowy charakter, jego godność narodowa; nie będzie on w stanie uniknąć zniewag i poniżenia swej narodowej tożsamości oraz losu niewolnika, pozbawionego Ojczyzny.

Przestrzeganie pryncypium suwerenności narodowej stanowi istotę rozwiązania kwestii narodowej — jest podstawą podstaw wielkiej konsolidacji całego narodu. Oznacza to, że naród zespołowym, solidarnym wysiłkiem walczy przeciwko obcemu panowaniu i zniewoleniu, narzuconemu przez siły zewnętrzne, w obronie swojej samodzielności. Nasza walka w imię konsolidacji całego narodu — to w rzeczywistości walka o ustanowienie suwerenności narodowej w skali całego kraju, to walka o urzeczywistnienie wielkiego dzieła zjednoczenia Ojczyzny i osiągnięcie samodzielnego rozwoju przyszłej zjednoczonej Ojczyzny, to walka o doprowadzenie własnymi siłami narodu do ogólnonarodowego rozkwitu. Zarówno wielka konsolidacja narodu, jak i zjednoczenie Ojczyzny mają jeden cel: zachowanie samodzielności kraju i narodu.

Obrona zasady suwerenności narodowej jest kamieniem probierczym, odróżniającym patriotyzm, miłość do narodu od zdrady i sprzeniewierzenia się sprawie narodu — linię na zjednoczenie od linii na rozbiecie. Ten, kto stawia na siły zewnętrzne, a jednocześnie głosi, że jest za samodzielnością, pojednaniem i zbliżeniem Północy i Południa, uprawia zwykłą paplaninę. Tak, jak patriotyzm i miłość do Ojczyzny i narodu nie do pogodzenia są ze sprzeniewierzeniem się sprawie narodu i zdradą narodową, tak i suwerenność narodowa nie do pogodzenia jest z orientowaniem się na obce siły. Ten, kto szczerze pragnie pojednania między Północą i Południem, konsolidacji narodowej i zjednoczenia

Ojczyzny, powinien podążać drogą suwerenności narodowej, nie oglądając się na siły zewnętrzne.

Celem konsolidacji narodowej powinno być urzeczywistnienie i utrzymanie samodzielności narodu. W oderwaniu od tej zasady nie ma sensu nawet mówić o konsolidacji narodu. Tylko w warunkach osiągnięcia wielkiej konsolidacji całego narodu, opartej na zasadzie narodowej suwerenności, naród nasz stanie się prawdziwym panem swego losu i znajdzie w sobie wielkie, pozwalające mu decydować się na wszystko siły, w imię wysiłku na rzecz zjednoczenia Ojczyzny i rozkwitu narodu. Powinniśmy zdecydowanie występować przeciwko służalczości i orientowaniu się na siły zewnętrzne. Powinniśmy natomiast uczynić wszystko, aby dopiąć naszego celu, jakim jest wielka konsolidacja narodu, oparta na podstawie zasady jego suwerenności.

Cały naród winien skonsolidować się pod sztandarem patriotyzmu, miłości do narodu i zjednoczenia Ojczyzny.

Kochać swój kraj i naród, chlubić się swymi wartościami narodowymi — takie jest w powszechnym odczuciu ukierunkowanie psychiki, myśli i uczuć tych, którzy należą do danego narodu. Naród nasz silny jest swym oryginalnym, jemu tylko właściwym charakterem: ludzie gorąco kochają swoją Ojczyznę i swój naród, traktują duch narodowy jak świętość i dochowują mu wierności. Duch patriotyczny i samoistne cechy naszego narodu stanowią trwałą, ideowo-duchową podstawę dla osiągnięcia wielkiej konsolidacji całego narodu. Tym bardziej, że naród nasz, który znieść musiał przeogromne nieszczęścia i cierpienia w wyniku rozbitcia narodowego, zagadnienie zjednoczenia Ojczyzny traktuje jako swoją najważniejszą sprawę narodową. Sztandar zjednoczenia Ojczyzny jest sztandarem ogólnonarodowej walki, sztandarem wielkiej konsolidacji całego narodu. W imię wielkiej ogólnonarodowej sprawy należy

doprowadzić do wielkiej konsolidacji całego narodu na podstawie właściwych narodowi koreańskiemu cech narodowych.

Północ i Poradnie, pozostające od przeszło półwiecza w stanie rozbicia, dzieli — oczywiście — szereg różnic. W tej liczbie są różnice ideologiczne i ustrojowo-społeczne. Wszelako o wiele ważniejsza od tego wszystkiego jest świadomość ich wspólnoty, jako jednego i tego samego narodu. Wymagania i interesy rozlicznych klas i warstw naszego narodu — rzecz jasna — wzajemnie różnią je od siebie. Wiadomo jednak, iż pierwszoplanowym, ogólnonarodowym zadaniem, w obliczu którego stoi dziś każdy, kto zalicza się do naszego narodu, jest zjednoczenie Ojczyzny. Wszystko powinna być podporządkowane tej sprawie. Jeśli wyniesie się do rangi absolutu różnice między Północą i Południem w dziedzinie ideologii i ustrojów społecznych i postawi się na pierwszym planie interesy oddzielnych klas i warstw, ignorując jednocześnie czynnik wspólnoty narodowej i ogólnonarodowe interesy, to nie sposób będzie urzeczywistnić ani idei wielkiej konsolidacji narodu, ani zjednoczenia Ojczyzny.

Wszyscy współrodacy na Północy, Południu i za granicą powinni jak najściślej zespalać się pod sztandarem miłości do Ojczyzny i narodu, pod sztandarem zjednoczenia Ojczyzny—niezależnie od różnic w ideologii i ustrojach społecznych, poglądach politycznych, przynależności wyznaniowej, stawiając interesy Ojczyzny wyżej od interesów klasowych i grupowych. Obowiązkiem wszystkich członków narodu — robotników, chłopów, inteligencji, uczącej się młodzieży, drobnych miejskich posiadaczy i właścicieli, burżuazji narodowej, działaczy politycznych, działaczy gospodarczych, działaczy kultury, duchowieństwa, wojskowych i innych — jest to, aby skonsolidowanymi siłami walczyć o zjednoczenie Ojczyzny i wносить swój aktywny wkład w to wielkie dzieło.

W celu osiągnięcia wielkiej konsolidacji całego narodu trzeba przyciągać ku sobie, pozyskiwać i skupiać wszystkich tych, którym droga jest święta dusza narodu, którzy kochają Ojczyznę i naród, niezależnie od ich ideologii i ustrojów społecznych, klasowych i grupowych przynależności — takie jest nasze niezłomne stanowisko, taka jest nasza niezmienna polityka. Polityka o szerokim zasięgu, którą prowadzimy — jest to polityka gorącej miłości do człowieka, otaczająca wszystkich i każdego z osobną należytą troską i uwagą. Jest to zakrojona na szeroką skalę polityka miłości do Ojczyzny i narodu, silnie zespalająca wszystkie klasy i warstwy narodu w imię wielkiego dzieła wspólnego kraju i narodu. Dla osiągnięcia narodowego zespolenia i zjednoczenia Ojczyzny, prowadząc niezmiennie tę szeroko pojmowaną politykę, obejmującą najróżnorodniejsze sfery rzeczywistości, będziemy łączyć się ze wszystkimi, kimkolwiek są, jeżeli tylko drogą jest im sumienie narodowe i dążą do zjednoczenia Ojczyzny. Będziemy iść ręką w rękę w jednym szeregu w dziele zjednoczenia Ojczyzny. Nawet ten, kto, być może, pomylił drogę, może wejść na drogę patriotyzmu, wyrażając szczerą skruchę z powodu swoich postępów. Dlatego wobec tych, którzy wcześniej dopuściwszy się zdrady narodu, kroczyli błędną drogą, a dziś szczerze okazując skruchę z powodu dawnych występów, wyrażają gotowość wspierania dzieła zjednoczenia Ojczyzny, zachowamy się wielkodusznie, nie domagając się zdania rachunków z przeszłości, i będziemy razem z nimi iść drogą zjednoczenia Ojczyzny. Będziemy łączyć się pod sztandarem wielkiej konsolidacji narodowej także z rządzącą górą oraz z działaczami rządzącej partii i partii opozycyjnych, z przedstawicielami wielkiego kapitału, jak również z dowódcami wojskowymi w Korei Południowej, jeśli tylko doceniają znaczenie wspólnoty interesów narodowych i pragną zjednoczenia kraju.

Z każdym, z kim podaliśmy sobie ręce, będziemy zacieśniać więzi i nie będziemy szczędzić wysiłków zarówno w drodze do zjednoczenia Ojczyzny, jak

i w drodze pomnażania bogactwa, potęgi i rozkwitu zjednoczonej Ojczyzny. Tych, którzy wniosą swój wkład w dzieło ponownego zjednoczenia Ojczyzny, będziemy — w imieniu narodu — wysoko cenić.

W celu osiągnięcia wielkiej konsolidacji naszego narodu sprawą konieczną jest polepszenie stosunków między Północą i Południem.

Przejście stosunków między Północą i Południem od stanu nieufności i konfrontacji do stanu zaufania i pojednania staje się — istotnie—rzeczą nieodzowną dla urzeczywistnienia konsolidacji narodowej i zjednoczenia Ojczyzny. Wszyscy, zmieniający się kolejno rządcy Korei Południowej uprawiali politykę konfrontacji wobec Północy. Odnosząc się z wrogością do swoich współrodaków i zasiewając w narodzie wrogość i niezgodę, zamykali oni drogę do zgody między Północą i Południem i wszelkimi sposobami utrudniali realizację idei wielkiej konsolidacji narodu. Taka polityka władz południo-wo-koreańskich była i nadal jest ogniskiem nieporozumień i nieufności między Północą i Południem oraz jest przeszkodą na drodze polepszenia stosunków między Północą i Południem i na drodze narodowej konsolidacji. Jeśli rządcy południowo-koreańscy kontynuować będą taką wrogą wobec nas politykę, to nie doprowadzi ona nie tylko do stworzenia atmosfery zaufania i pojednania między Północą i Południem, ale — przeciwnie — potęgować ona będzie napięcie i pociągnąć może za sobą następstwa nie do naprawienia.

Na Północy i Południu egzystują różniące się wzajemnie ideologie i ustroje społeczne. W takich warunkach jeśli jedna strona odrzuca ideologię i ustroj drugiej strony, to nieuchronnie wytwarza się między nimi stan konfrontacji. Północ i Południe powinny uznać istnienie w dwóch częściach kraju różniących się od siebie ideologii i ustrojów i na tej podstawie powinny szukać

porozumienia, zapewniać współistnienie, wzajemny rozkwit i wspólne interesy, torując wspólnie drogę wiodącą do zjednoczenia Ojczyzny.

Każdy, kto pod egidą sił zewnętrznych kroczy kursem „współdziałania” z tymi siłami, kto wrogo odnosi się do swoich współrodaków i stosuje wobec Północy politykę konfrontacji, zostanie potępiony i przeklęty przez naród i nie uniknie osądu historii. O tym, że właśnie tak jest, świadczy tragiczny los zmieniających się kolejno rządów Korei Południowej. Jeśli obecni południowo-koreańscy władcy nie chcą powtórzenia się żałobnego losu swoich poprzedników, to powinni wziąć pod uwagę nauki, płynące z losu, jaki ich spotkał. Winni natomiast zdecydowanie odciąć się od przeszłości, od starej koncepcji konfrontacji z Północą. Jeśli zatem dokonają oni zwrotu w swej polityce i zastąpią politykę konfrontacji z Północą polityką koalicji i pojednania z nią, to stosunki między Północą i Południem staną się stosunkami zaufania i pojednania, otworzą się nowe horyzonty w sprawie osiągnięcia konsolidacji narodowej i zjednoczenia Ojczyzny. Władcy południowo-koreańscy powinni stanąć na pozycjach miłości do Ojczyzny i narodu, powinni zastąpić politykę konfrontacji z Północą polityką koalicji i pojednania z nią oraz wejść na drogę narodowego pojednania, zgody i konsolidacji. W Korei Południowej powinny zostać zlikwidowane wszystkie faszystowskie prawa i mechanizmy, utrudniające konsolidację narodową i zjednoczenie Ojczyzny, powinny być zniszczone wszystkie polityczne bariery na drodze, wiodącej do tego celu.

Nasze stanowisko wobec władców południowokoreańskich jest jasne.

Występowaliśmy przeciwko zmieniającym się kolejno rządcom Korei Południowej nie dlatego, że należeli oni do górnych eszelonów władzy, lecz dlatego, iż ich polityka była zorientowana na siły zewnętrzne, stanowiła przeszkodę na drodze zjednoczenia kraju, była polityką sprzedajną i

antynarodową. Jeśli zatem rządcy południowo-koreańscy staną na pozycjach miłości do Ojczyzny i narodu, na pozycjach koalicji i konsolidacji z Północą, to będziemy wspólnie, wraz z nimi, rozstrzygać o losie narodu.

Interesy wielkiej konsolidacji naszego narodu wymagają odrzucenia supremacji i ingerencji sił zewnętrznych oraz walki przeciwko zaprzańcom narodu, występującym w zмовie z siłami zewnętrznymi — przeciwko wrogom zjednoczenia.

Panoszenie się i wtrącanie się sił zewnętrznych — to podstawowa przeszkoda na drodze do skonsolidowania naszego narodu i zjednoczenia Ojczyzny. Obce, zewnętrzne siły dokonały rozbicia naszego narodu na Północ i Południe. Wskutek ich panowania i ich bezpośredniego ingerowania, nie została do tej pory osiągnięta jedność naszego kraju i narodu. „Dziel i rządź!” — tak sformułowany jest ulubiony „chwyt” imperializmu, będący zasadą w jego polityce w stosunku do innych narodów. Stany Zjednoczone, ignorując dążenia naszego narodu do zjednoczenia Ojczyzny i idąc na przekór prądom epoki samodzielności, niezmiennie uciekają się do podłych knowań, mających na celu uwiecznienie rozbicia naszego narodu i ustanowienie nad nim swego panowania. USA rozdmuchają wewnątrz naszego narodu wrogość i niezgodę, podjudzają rządzące kręgi Korei Południowej do konfrontacji ze współbraćmi, utrzymują swoją militarną obecność w Korei Południowej, nie zaprzestają prowadzenia swoich gier wojennych i koncentrowania swych sił zbrojnych, prowadząc tym samym do zaostrzenia sytuacji w regionie.

Zmieniający się po kolei rządcy południ owo -koreańscy podżegani i manipulowani przez siły zewnętrzne, zbudowali mur podziału, zintensyfikowali polityczną i militarną konfrontację między Północą i Południem, stosowali represje wobec ludności Południa, dążącej do samodzielności, demokracji i

zjednoczenia kraju, uciekali się do wszelkich podstępów w celu rozbicia i zdeorganizowania patriotycznie nastrojonych, demokratycznych sit zwolenników zjednoczenia.

Bez walki przeciwko panowaniu i wtrącaniu się sil zewnętrznych, bez walki przeciwko obcym i wewnętrznym rozbijaczom niemożliwa jest ani jedność Północy i Południa, ani konsolidacja narodu, ani zjednoczenie Ojczyzny.

Wszyscy współrodacy na Północy, Południu i za granicą powinni rozwinąć ogólnonarodową walkę przeciwko panowaniu i ingerencji sil zewnętrznych, o usunięcie wszystkich przyczyn utrudnień na drodze jedności narodu i zjednoczenia Ojczyzny. Trzeba prowadzić aktywną walkę przeciwko zaprzańcom narodowym, których nie obchodzi los kraju i narodu, którzy spiskują z sitami zewnętrznymi w unię własnego bogacenia się, zdobywania fortun i władzy, przeciwko uprawianej przez nich polityce, sprzecznej ze sprawą zjednoczenia, przeciwko ich zamiarom uwiecznienia rozczłonkowania naszego narodu.

Ożywione duchem patriotyzmu siły demokratyczne opowiadające się na rzecz zjednoczenia powinny nieustannie, z zaostrzoną czujnością śledzić i demaskować perfidne usiłowania rozbijaczy, usiłujących podstępnie siać niezgodę w ich szeregach w celu doprowadzenia do ich dekompozycji. Siły te winny przeciwstawić im swoje jednoczenie się, zespalanie i zwartość. Dla wszystkich partii politycznych i organizacji, działaczy i przedstawicieli rozlicznych sfer oraz szerokich warstw ludności, miłujących Ojczyznę i naród, dążących do zjednoczenia kraju, wielkie dzieło konsolidacji narodowej i zjednoczenia Ojczyzny — to ich największe zadanie. Powinny one utrzymywać jedność i zwartość, nieustannie rozszerzać i umacniać szeregi patriotów i stronników zjednoczenia, pod względem organizacyjnym.

W celu osiągnięcia wielkiej konsolidacji narodu niezbędne jest urzeczywistnienie wzajemnych podróży, odwiedzin i kontaktów współrodaków na Północy, Południu i za granicą, rozwijanie dialogu między nimi, umacnianie solidarności i konsolidacji.

Szeroki rozwój wzajemnych podróży, odwiedzin, kontaktów, dialogu, solidarności i konsolidacji między współrodakami — to jedna z ważniejszych dróg urzeczywistnienia wielkiej konsolidacji narodu. Niechaj w narodzie naszym istnieją różnice w dziedzinie ideologii i ideałów, w poglądach politycznych i w podejściu do kwestii przynależności wyznaniowej. Jeśli jednak wszyscy nasi współrodacy na Północy, Południu i za granicą posiadać będą możliwość swobodnego poruszania się, nawiązywania kontaktów i dialogu, rozwijania solidarności i konsolidacji między sobą — to pogłębi to ich wzajemne rozumienie się i zaufanie, zjednoczy ich myśli, zamierzenia i siły — w imię osiągnięcia ogólnonarodowego celu. Wszyscy współrodacy, kierujący się wysokimi świętymi ideałami wielkiej konsolidacji narodowej i zjednoczenia Ojczyzny, powinni dokładać aktywnych wysiłków na rzecz urzeczywistnienia wzajemnych podróży, kontaktów, dialogu, zorganizowanej solidarności i konsolidacji między sobą.

Dialog między Północą i Południem powinien być dialogiem służącym konsolidacji narodowej i dialogiem w imię zjednoczenia Ojczyzny. Nikomu nie wolno korzystać z przestrzeni dialogowej dla uprawiania nikczemnych knoń politycznych służących uwiecznieniu podziału kraju. W dialogu między Północą a Południem powinniśmy przestrzegać następujących zasad: priorytet wspólnych interesów ogólnonarodowych, usuwanie nieufności i stanu konfrontacji między Północą i Południem, podporządkowanie wszystkiego wielkiemu dziełu zjednoczenia.

Dialog między Pomocą i Południem nie może być monopolem mniejszości kół rządzących, szczególnie zaś wyselekcjonowanych przedstawicieli klas i warstw. Chodzi o to, żeby stał się on szerokim dialogiem o znaczeniu ogólnonarodowym, stwarzającym możliwość wyrażania swej woli różnym partiom politycznym, grupom społecznym i warstwom ludności. Udział w nim powinny brać nie tylko władze Północy i Południa, ale także przedstawiciele różnych partii politycznych, organizacji społecznych, działacze wywodzący się z różnych kręgów, przedstawiciele szerokich warstw ludności oraz współrodacy z zagranicy. Trzeba aktywnie rozwijać dwustronny i wielostronny dialog i rokowania we wszystkich możliwych formach.

Wielka konsolidacja całego narodu kształtuje się i krzepnie w procesie solidarności, konsolidacji i wspólnych działań, podejmowanych w toku walki o zjednoczenie Ojczyzny. Wszystkie partie polityczne i organizacje, szerokie warstwy współrodaków na Północy, Południu i za granicą winny aktywizować swoje wspólne działania, wspierając się wzajemnie i koordynując wysiłki w walce o zjednoczenie Ojczyzny.

Walka naszego narodu o samodzielne i pokojowe zjednoczenie Ojczyzny wchodzi obecnie w nową historyczną fazę. I chociaż na drodze, wiodącej do zjednoczenia kraju nadal piętrzy się — tak, jak dawniej — jeszcze sporo przeszkód i trudności, to z optymizmem spoglądamy na perspektywy tego zjednoczenia. Nasz naród jest jeden, a także nasza Ojczyzna jest jedna. Naród nasz z całą pewnością osiągnie swój cel — wielką konsolidację pod sztandarem zjednoczenia Ojczyzny.

Jestem przekonany co do tego, że wszyscy współrodacy na Północy, Południu i za granicą ściśle zjednoczą w tej walce i tym samym zgodnie z testamentem

Wielkiego Wodza Towarzysza Kim Ir Sena — urzeczywistnią wielkie dzieło zjednoczenia Ojczyzny za życia naszego pokolenia.